

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 101
(abril de 2019)

Argèlia: El pueblo se levanta
¿Hacia dónde va China?
Venezuela: Una nación
bajo asedio, que resiste

Què cal esperar d'aquestes eleccions?

En les pròximes setmanes es celebraran diverses convocatòries electorals: generals, municipals i europees. No descobrim res nou si diem que quan es posa en marxa una campanya electoral hi ha una enorme pressió mediàtica perquè els problemes reals dels treballadors siguin “aparcats”, quan no directament substituïts, per l'agenda política “oficial”. És a dir, pels temes i preocupacions, que moltes vegades poc o res tenen a veure amb el que interessa als treballadors i els pobles. Però encara que sigui un terreny ple de mines i amb molta brutalitat, la veritat és que de manera immediata totes aquestes convocatòries acapararan l'atenció de moltíssima gent. Què esperen els treballadors d'aquestes convocatòries?

El balanç d'un any

El 31 de maig de 2018, una moció de censura presentada a iniciativa del PSOE aconseguia reunir els suports necessaris per a fer fora al govern del PP. Al mateix temps, la majoria que va fer possible que la moció tingués èxit, investia a Pedro Sánchez com a president del govern.

Sense cap dubte, en aquells moments, una ona d'alleujament va recórrer bona part de la ciutadania, farta d'un govern indigne i corrupte, responsable de la política de retallades i d'haver fet de l'enfrontament entre pobles, una de les seves principals banderes. És just dir que la formació d'un govern encapçalat per Pedro Sánchez, també va despertar una certa il·lusió i esperança entre sectors de treballadors, avalades pel fet d'haver aconseguit desbancar al PP del govern, i alimentades pel discurs del secretari general del PSOE sobre la necessitat de revertir les reformes realitzades per Rajoy i recuperar drets.

Ha passat gairebé un any i, durant tot aquest temps, alguns dels problemes més urgents que té el país han quedat sense resoldre, de la mateixa manera que no s'ha donat compliment a algunes de les promeses realitzades. Les reformes laborals no han estat derogades, com tampoc ha estat derogat la LOMCE, el decret 3+2, o l'article 315.3 del codi penal, i les pensions han estat revaloritzades però continua vigent la reforma de pensions de Rajoy del 2013 com a ame-

naça real, mentre es parla de defensar el sistema públic, tal com s'ha posat de manifest amb la ruptura del Pacte de Toledo, es donen suport a unes recomanacions que condueixen a un sistema públic raquític que permet un ampli camp per als fons privats de pensions, inserits, a més, en els convenis col·lectius. En referència a la qüestió catalana, a part de rebaixar una mica la tensió, el govern s'ha alineat darrera del Rei i s'ha deixat portar pel mateix aparell d'Estat que ha forçat la judicialització de la política i pressiona amb totes les seves forces perquè no s'adopti cap mesura que ens porti a la solució del problema. Cal dir-ho amb tota claredat: les expectatives que va generar entre els treballadors i els pobles, entre els sindicats, la formació del Govern de Pedro Sánchez, no s'han complert, per més que alguna mesura –com la pujada del SMI– hagi suposat un avanç important. En lloc d'avançar en una línia de reconquesta de drets, de solucions democràtiques, el govern ha pres el camí de plegar-se a les pressions que rep.

Sense ruptura no hi ha avanç social, no hi ha solució democràtica

Però l'experiència d'aquests mesos passats ens tornen de nou, com en tantes altres ocasions en els últims anys, a un fet àmpliament contrastat: la impossibilitat de solucionar els problemes del país si es cedeix a les pressions o se segueixen els mandats d'institucions que van contra els interessos de la majoria social. Per exemple, més enllà dels discursos, no es pot assumir de manera real i concreta la defensa de la sanitat i l'ensenyament públics, o el manteniment dels serveis bàsics a la ciutadania, si la regla del dèficit i el sostre de despesa pública és el criteri a respectar. No es pot garantir el sistema públic de pensions, basat en el sistema de repartiment –que ha demostrat perfectament la seva viabilitat–, si el que s'imposa i s'accepta és l'objectiu de disminuir la despesa en pensions, seguint les recomanacions de les institucions que representen al capital financer. I no hi ha solució possible a la qüestió catalana si el que s'acaba acceptant és la negació d'una sortida democràtica –que els catalans decideixin–, sota l'amenaça

permanent d'aplicació del 155. No hi ha sortida, en definitiva, si aquesta ha de venir de la mà del Rei o dels jutges, o sotmetent-se a ells.

El programa antisocial de les “dretes” no és cap broma

El que proposen Casado-Rivera-Abascal és pràcticament fer creu i ratlla al que queda de l'anomenat Estat del Benestar. Qualsevol pot comprovar-ho. Un programa de demolició de drets que multiplicarà la desigualtat i la injustícia social, convenientment amantit amb proclames reaccionaris i l'afegit d'una campanya d'assetjament i enderrocament contra qualsevol que es proposi una sortida que no sigui judicial a la qüestió catalana. Quan se'ls escalfa la boca verbalitzen les seves intencions. A Casado se li va escapar això del Salari Mínim Interprofessional (vol rebaixar-lo a 850), igual que al seu assessor econòmic, Lacalle, se li va escapar dir que el problema no és quant es revaloritzen les pensions, sinó quant es retallen. D'altra banda, no té desaprofitament el programa fiscal que proposen: baixar l'impost de societats per sota del 20%, suprimir al 99% el de successions i al 100% el de patrimoni, i retallar a fons l'impost de la renda (40% el tipus màxim). En resum, i com deia un articulista recentment, baixar els impostos als rics i reduir els ingressos als pobres, la qual cosa en la seva opinió constitueix “una provocació als qui encara sofreixen les seqüeles socials de les retallades”. A tot això cal afegir el que proposen sobre la reforma laboral (volen aprofundir la del 2012) o en relació als drets polítics de la ciutadania.

És natural que davant semblant programa els treballadors sentin veritable temor.

Cal barrar-los el pas

Sens dubte. Encara que moltes vegades s'hagi utilitzat i s'utilitzi l'espantall de les “dretes” per a colar determinades polítiques, per descomptat no som indiferents al que pugui succeir en les eleccions. Sí, cal barrar-los el pas. No ens és indiferent qui governi en la Moncloa o els qui ho puguin fer des dels ajuntaments. Compartim la inquietud de moltíssims treballadors que veuen amb

perplexitat la possibilitat que una coalició de franquistes vergonyants i drextans sense complexos arribi al govern. Tal possibilitat constituiria un dur cop i una reculada. Per això que compartim la preocupació de tots aquells que temen una victòria dels que fan bandera de la destrucció de drets i llibertats, dels que volen implementar a Catalunya una espècie d'Estat d'excepció permanent amb centenars, tal vegada milers, de detinguts. Entenem perfectament als qui, per a evitar aquesta eventualitat, votaran amb més o menys il·lusió al PSOE, a UP, a ERC, o en general, sobretot a Catalunya, a aquelles opcions que defensen el dret a decidir sense utilitzar-lo com una arma llançadora contra la resta de pobles de l'Estat espanyol, sinó contra la Monarquia. També als qui dubten si anar a votar o no, desencantats per tantes promeses incomplides. A tots ells els diem: cap vot a les "dretes", ni un vot per a la coalició de la plaça Colón.

Hi ha una campanya organitzada que demana el vot a les "esquerres".

Com hem dit, entenem que cap treballador pot donar el seu vot a les dretes que volen acabar amb tot. Però molts són, també, conscients que una victòria de la "esquerra" pot no ser suficient. Portaveus autoritzats del capital financer com la revista The Economist demanen que si "els seus" no guanyen, es formi un govern, amb el suport de Ciutadans, que garanteixi que no es toqui ni una sola de les contrareformes i que s'apliquin altres noves retallades de drets. Per això, diem que, independentment de l'opció que cadascun triï, el decisiu és organitzar-se per a defensar els nostres drets i exigir als qui es reclamen dels treballadors que no cedeixin a cap pressió, que defensin les pensions, la derogació de les reformes laborals, de la Llei Mordassa, etc. Els treballadors esperen que els candidats que es reclamen del socialisme i/o del dret dels pobles, es pronuncin en aquest sentit. I que, si formen govern, ho facin per a donar sortida a les reivindicacions, i no per a barrar-los el pas.

I obrir el camí a la República

Sí, cal barrar el pas a les dretes. Però no hi ha una altra manera de fer-ho que ajudar els treballadors a defensar les reivindicacions encapçalant la majoria social que vol revertir la situació provocada per anys i anys de retallades. Recolzant-se en els treballadors, en les assemblees de pensionistes, en els moviments de vaga, en els que en els barris reivindiquen la República (que molts diputats d'esquerra no gosen ni esmentar), en la joventut. En definitiva, en la població treballadora que aspira a viure dignament i vol un futur igualment digno per als seus fills. No hi ha un altre antídote que aquest.

Barrar el pas a les dretes vol dir també ajudar a posar en marxa l'única força que pot acabar amb les institucions heretades del franquisme en les quals nien, i des de les quals s'impedeixen solucions democràtiques. Obrir el camí a la República, del poble i per al poble, unir forces entorn d'aquest combat és, més enllà del que pugui sortir el 28 d'abril i en successives convocatòries, l'únic camí.

Sumari del número 101 (abril de 2019) de LA VERDAD de recent aparició

- **Notes editorials. Abast i significació de la mobilització del poble algerià.** *Per Lucien Gauthier*
- **Cap a on va la Xina?** *Per Albert Tarp*
- **Veneçuela, una nació sota setge.** *Per Alberto Salcedo*
- **Mèxic. Una nova situació política.** *Per Luis Vázquez*
- **Notes sobre Europa. Esbós de la situació a Orient Mitjà.** *Per François Lazar*
- **La crisi crònica del capitalisme.** *Per Xabier Arrizabalgo Montoro*
- **DOSIER. Homenatge a Karl Liebknecht i a Rosa Luxemburg**
Presentació. Quadre 1: Karl Liebknecht. Quadre 2: Rosa Luxemburg
Lleó Trotski: Karl Liebknecht - Rosa Luxemburg (1919)
Lleó Trotski: Fora les mans de Rosa Luxemburg!! (1932)

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta